

ikke meget lang Tid, hvilket ligger dert, at der er fastsat en Aldersgrændse, ved hvilken Lieutenanter, Capitainer og Stabsofficerer skulde gaae af, forekommer det mig, at man giver baade i Hofe og i Sæl, og det er for Meget. Dette er den vigtigste Grund til, at jeg har stillet dette Forslag, men iøvrigt troer jeg, det er saa iøiefaldende for Enhver, at det er meget lidet pusseligt, at det Slags Bestemmelser, som jeg nævnte, findes i Loven, at jeg ikke behøver at opholde mig videre derved. — For Diebliffet skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Müller: Naar jeg har tiltraadt Mindretallets Forslag under Nr. 24, som gaaer ud paa, at Generalsclassen skal ophøre, følger det af sig selv, at jeg ikke kan være enig i Forslaget om, at Brigadecommandeurerne herefter skulde tituleres Generaler. Det er vel sagt, at dette egentlig ikke har Noget at bethde, men at den hele Generalstitel egentlig kun er en Navnevardi, der i Virkeligheden — som der blev udtalt af den ærede Ordfører — ikke vil forsøge Lønningudgifterne, idet man ikke sætter høiere Lønninger for Generaler end for Oberster, saaledes som de gva Brigadecommandeurer være lønede. Denne Sætning lader sig ganske vist umuligt ligefrem bestride, men jeg troer, at det, som allerede antydet af den ærede sidste Taler, er aldeles utvivlsomt, at saasnart en Mand først indtager en høiere Post, hører der til denne større Livsforpligtigheder; der gjøres Forbringinger, som maatte for Diebliffet, men ikke i Tidernes Løb ville kunne afvises med den korte Sætning: Dengang det blev bestemt, at disse Poster skulde benævnes saaledes, vedtoges det tillige, at de ikke skulde medføre hyderligere Udgifter for Staten. Jeg troer, at de Mænd, der befinde sig paa disse Poster, ville blive sammenlignede med Charger i denne eller hiin anden Branche af Statsstyrelsen, med hvilke disse Mænds Stilling nogenlunde maa paralleliseres, og som have større Indtægter, som føre Huus, kort sagt, leve overensstemmende med deres Rang og Stilling. Disse Betragtninger kan man ikke bortraionnere, og, vil man ogsaa gjøre det i nogen Tid, ville de bestandigt vende til-

bage paa ny med forøget Styrke. Til Slutningen veed jeg virkelig ikke, om jeg, hvis jeg havde den Ære at være her, virkelig turde fordrifte mig til vedblivende at sige Nei. Det kan ikke nægtes, at Rangen bestandig vil stimulere Forbringinger paa hyderligere Tilflugt fra Statens Side, overensstemmende med den høie Stilling, som de Vedkommende indtage. Man siger, at man, naar man vedtager dette Forslag, ved en Krigs Udbrud har saa mange Flere at vælge imellem, men jeg maa bemærke, hvad der allerede tilbeels er yttret af den ærede sidste Taler, at man ved en Krigs Udbrud ingenlunde er i Forlegenhed paa Grund af Mangel paa Generaler. Der kunde tværtimod fremkomme det behynderlige Tilfælde, at der af de ifølge Regjeringens Forslag reglementerede 7 Generaler i Fredstid ikke vilde være en eneste, i hvis Hænder man med Fortrøstning vilde kunne lægge Hærens Stæbne, og, om man just ikke vilde sige dette, kunde det være muligt, at der af Handlingerne ligefrem vilde fremgaae den Sætning: Af disse vore Generaler er der ikke en eneste, vi kunne bruge som Overgeneral. Sligt kunde blive Tilfældet, og vi saae jo f. Ex., at der i 1848 blev valgt en Oberst til Chef for den active Hær, med Forbigaaelse af de Generaler, som dengang vare tilstede. Dersom Generaler i Fredstid havde nogen særlig og mere udvidet Øvelse — om nogen særlig Uddannelse eller Examen kan der naturligvis ikke være Tale — end Oberster eller andre Personer, der beklæde høiere Poster, vilde jeg sige, at der kunde være Grund til at gjøre Brigadecommandeurerne til Generaler, men, hvadenten en Brigadecommandeur hedder General eller Oberst, indtager han fuldstændigt den samme Stilling, har de samme Forretninger og det samme Hverv at udføre i Fredstid; i den Henseende er der ikke nogen Forskel. Jeg troer, det vilde stemme mere overens med den factiske Tilstand, hvis de kun vare Oberster, og at man da ved en Krigs Udbrud valgte En af dem til Oversticommanderende, thi da vilde ikke Noget af de andre finde sig saaledes tilsidefat som Generalerne, naar man ikke i deres Række kunde vælge en Oversticommanderende, men maatte gaae ned til Ober-